

Irena Svetek
ČRNI PRINC

*End of passion play,
crumbling away
I'm your source of self-destruction
Veins that pump with fear,
sucking darkest clear
Leading on your death's construction*

*Taste me you will see
More is all you need
Dedicated to
How I'm killing you*

(Metallica; Master of Puppets)

*Bolečina je neprijetna čutna in čustvena zaznava,
povezana z dejansko ali potencialno poškodbo tkiva.*

(Mednarodno združenje za proučevanje bolečine IASP)

Castiglione di Sicilia, Italija. 2013

Nebo nad dolino reke Alcantare je bilo sivo. Na poti proti vrhu hriba, ki je stal na severnem pobočju vulkanske planote, je bilo videti romarje, ki so se vzpenjali k baziliki svete Marije Catenske. Castello di Lauria ali Levji grad, srednjeveška utrdba iz štirinajstega stoletja z opazovalnim stolpom, v katerega je v neki nevihtni noči udarila strela in ga razklala na dvoje, je gledal nanje kot čuvaj. Ozke uličice med starimi hišami so bile natrpane z obiskovalci; pozno popoldne se jih je največ postavilo pred cerkev, kjer so se moški v belo-rdečih kutah začeli spuščati po kamnitih stopnicah, moški, ki so hodili za njimi, so v rokah držali kip Marije Catenske in navdušena množica je začela vzklikati. Marija z Jezusom je počasi drsela mimo ljudi, po zraku je zaplaval otožen zvok trobente in drobne lučke znotraj kipa so se prižgale. Podoba svete matere je zasvetila, noč se je spustila nad vas Castiglione di Sicilia in čez nebo so se razlile pisane barve ognjemeta. Domačini so stali na balkonih svojih hiš in začarano gledali v devico, ki je bila obdana z belim cvetjem, ženski glas je zapel Ave Mario in besede *Santa Maria, Madre di Dio* so se spustile v topel majski zrak.

Stal je na balkonu in jo iskal s pogledom. Pod njim se je vila reka obrazov, ki jih ni prepoznal, nepregledna množica ljudi se je počasi premikala proti trgu Lauria. Naenkrat mu je srce začelo glasno razbijati, čez ustnice mu je zdrsnilo njeno ime. Valentina

Caruso. Stala je spodaj na Ulici Eduarda Pantana, oblečeno je imela belo poletno obleko, njeni lasje so bili črni kot najtemnejša noč, njena lica bela kot najsvetlejši dan in njene ustnice rdeče kot vino, ki ga je pil. Nič ni moglo utišati njegovega hrepenenja, kajti bila je najlepše bitje, ki je kdaj živelo na tem sredozemskem otoku, bila je kot privid in on kot začaran. Vsakič, ko jo je videl, mu je telo preplaval občutek ugodja, ki ga je napolnil z željo, da bi se je dotaknil, in ravno v trenutku, ko je razmišljal o tem, so se njene oči dvignile k njemu, njuna pogleda sta se ujela v topllem pomladnem zraku, se združila in nekaj časa obvisela zlepljena skupaj. Nasmehnila se mu je in nasmehnil se ji je nazaj. Veter je zapihal in dvignil njene črne lase, njega pa je zbolelo od silnega hrepenenja, ki je bilo kot vulkan, kot lava, ki brbota pod vzdraženo kožo. Obrnil se je in se prerinil mimo mame Andree in tete Giulie, ki sta na majhnem balkonu stali tesno ob njem in gledali v procesijo.

Andrea ga je presenečeno pogledala, skozi glasno vzklikanje navdušene množice spodaj je slišal njen glas: *Cosa stai facendo?! Antonio?! Vendar ga nič na svetu ni moglo ustaviti. Antonio, dove stai andando?! Kam greš?! Antonio!!*

Iz hiše je planil ven na ulico in se pomešal med ljudi. Modro nebo je bilo posuto z zvezdami, zrak je bil topel in vedel je, da je to njun večer. Etna, ki se je dvigovala nad vasjo, je mirno stala in gledala v prihodnost, ki se bo kmalu zgrnila nad prebivalce in jih zasula s temo, ki bo črna kot zemlja, po kateri so hodili.

Sprevod, ki sta ga spremljala pihalni orkester in dekliški pevski zbor, je s ceste Milazzo zavil na nekoliko širšo Abate Coniglio in se po ožji, poimenovani po Federicu II., spustil do Umbertove ulice, kjer se je ustavil pred zidano kapelo. Deklice so prenehale peti in moški v rdeče-belih kutah so dvignili roke z gorečimi baklami. Ženski glas je ponovno zapel in svete besede so poletele v nebo. Mesečev sij je padal na srednjeveško vas in v očeh vernikov, ki so obkrožili oder s sveto Marijo Catensko, je plapolal ogenj, ki je odseval z bakel, v Antonievem srcu pa je divjala strast, da ga je od nje trgalo po vsem telesu. Valentinine ustnice so bile mehke, njeno telo čvrsto in njena koža tako gladka ... Nič na svetu ni moglo uničiti tega trenutka, predolgo je čakal nanj ... Ko se je združil z njo, ga je prevzela ekstaza, dvignil je glavo in zatulil od sreče, kajti tako radosten ni bil še nikoli v življenju. Zunaj so bili zvonovi cerkve svete Marije Karmelske, glasno so odzvanjali v njegovih možganih, nato pa mu je nekaj počilo v glavi, bilo je, kot bi mu razneslo oba bobniča hkrati, in naenkrat je zaslišal Valentinine krike, ležala je pod njim in ga z rokami močno odrivala, njena bela obleka je bila strgana. Dvignil se je z mrzlih ploščic zapuščene hiše Rose Vicento, ki je umrla enkrat pozimi, si potegnil gor hlače in si jih zapel. Valentina je ležala na tleh in hlipala, njen obraz je bil moker od solz, na stegnu je imela kri.

Če komu poveš, si mrtva, capisci?

Obrnil se je, skozi priprta vrata stopil ven na ulico in se izgubil v množici ljudi. Ko se je vrnil domov, sta v kuhinji za mizo sedeli teta Giulia in njegova mama

Andrea, ki je takoj, ko je stopil v prostor, obrnila glavo proti njemu.

Dove sei stato?! Kje si spet bil?! Come fai ad andartene cosi?! Zastrmela se je v njegovo zmečkano srajco, ki je imela spodaj rdeč madež. *Perché la tua camicia è stropicciata?! Ti ho chiesto una cosa! Antonio!*

Štiridesetletni Antonio, ki je še vedno živel z mamo in njeno sestro, se je opotekel v svojo sobo in legel na posteljo. V glavi se mu je vrtelo, videl je temno nebo, ki se pripravlja na nevihto, in vedel je, da bo hudo. Vendar je z neba kljub vsemu še vedno svetil mesec, ki ga je oblival s toplim, toplim sijem. Pred sabo je zagledal obraz dvanajstletne Valentine Caruso in se spomnil sreče, ki jo je občutil, ko se je združil z njo. Na njegov obraz je legel nasmešek.

Osem let kasneje

Andrea Torrisi je ležala v sobi podstrešnega stanovanja v tretjem nadstropju stare hiše, ki je stala nasproti bazilike svete Marije Catenske. Dihala je počasi, iz njenih ust je prihajal tih piskajoč glas, ki je vsake toliko zahropel. Njeni čisto beli lasje so bili kratki, koža na lobanji se ji je svetila pod snopom umetne luči, ki je padala čez prostor, bila je tanka kot list in na zgubanih rokah je bilo videti kapilare, ki so se razlivale v modrovijoličnih barvah. Pogled je imela moten zaradi sive mreže, ki se ji je pred letom dni naredila na levem očesu in ji povsem zameglila vid.

Naenkrat je pred sabo videla mlado dekle z valovitimi lasmi in vranje črnimi očmi, videla je podstrešno stanovanje na Ulici Eduarda Pantane, kjer je živela z ovdovelo materjo Accursio in tri leta mlajšo sestro Giulio. Dobro so se razumele, čeprav njuni mami ni bilo lahko, imela je dve neporočeni hčerki, ki se nikoli nista menili za moške in tudi moški se niso več menili zanju, zato sta postali *vecchie vergini*, stari devici. Castiglione di Sicilia je bila vas s tradicionalno mentaliteto, ljudje niso mogli razumeti, zakaj se Andrea in Giulia Torrisi nista poročili, saj je bilo to skoraj enako hudo, kot če je ženska neporočena ostala v drugem stanju. Vas na skrajnem jugu Italije je prenesla veliko opravljanja in tri ženske, ki so živele v starem podstrešnem stanovanju nasproti bazilike svete Marije Catenske, niso obetale nič dobrega. Accursia je videla, kako jih gledajo, slišala je, kaj govorijo, in

bilo ji je hudo, ni mogla razumeti, kaj je zagrešila, da jo je Bog kaznoval s tako žalostno usodo, molila in molila je za moška, ki bi se kot angela prikazala iz nebes in njeni hčerki popeljala na pravo pot.

Andrea je začutila, kako se ji na prsnem košu nabira pot. Odprla je usta in potegnila v pljuča suh zrak. Zvrtelo se ji je, stene sobe so se zamajale. Zaprla je oči, iz njenih pljuč je zahroplo. Naenkrat se je iz teme prikradla podoba velikega mesta, kamor se je odpravila, da bi kupila zdravila za mamo, kamnite ulice, široki trgi in visoke katedrale, strmela je v mogočne stavbe, ki so se dvigovale okoli nje, in zdelo se ji je, kot bi prišla v drug svet. Catania je bila živahno pomorsko središče, kjer je vse vrvelo od življenja, v zraku je bilo nešteto vonjav, prijetnih in neprijetnih, ženske, ki so hodile po ulicah mimo nje, so bile oblečene v pisana oblačila, bile so glasne in moški, ki so prihajali iz gostiln, so se pijano opotekali.

Ma, che puttana ...

Zardela je vse do ušes. Ko se ji je približal opit pristaniški delavec in ji z roko segel pod obleko, je mislila, da bo kar na ulici omedlela od groze. Iz telesa se ji je izvil krik in naenkrat se je znašel ob njej. Bil je visok in temen, ime mu je bilo Isaak in prišel je z Malte, da bi si tu našel delo. Odrinil je pijanega moškega in se ji nasmehnil. Nato jo je prijel za roko in odšla sta v neznane ulice, srce ji je razbijalo in prvič v življenju je v trebuhu začutila metulje. Njegova koža je dišala po cimetu in znoju, njegove roke so bile močne in njegove mišice tako čvrste. Dvignil jo je in jo položil na kamniti zid zadaj za osamelo hišo, tema

se je spustila nad Catanio in zvezde so zableščale z neba. Vse v njej se je odprlo, jez se je porušil in bilo je, kot bi na ta trenutek čakala vse življenje.

Come ti chiami? Kako ti je ime?

Andrea, Andrea! je zasopla, medtem ko so njegovi boki pritiskali ob njo.

Naenkrat začutila parajočo bolečino in trenutek za tem njegovo moškost, ki se je splazila vanjo kot prebrisana jegulja, migala je v njej in se zvijala in Andrea je začela glasno vzdihovati.

Ko se je vozila z avtobusom nazaj v Castiglione di Sicilia, je imela na obrazu rdečico, ki nikoli več ni izginila z njene kože. Devet mesecev pozneje je rodila, in ker je v hišo pripeljala pankrta, se je njena mama Accursia, zlomljena od nenehnega opravljanja in zlobnih jezikov, zaprla v sobo, iz katere ni nikoli več prišla ven.

Zdaj je Andrea ležala v tej isti sobi, glasovi molitve so se tiho plazili v njene možgane, z motnim pogledom je zaokrožila po prostoru, v katerem so stali ljudje.

Maria, pena di grazia, il Signore è con te ...

Ob njeni postelji je bil obraz župnika Marca Mesine, tu je bil tudi od solz moker obraz njene mlajše sestre Giulie, tu so bili še drugi obrazi, vendar jih ni prepoznala ... Andrea je počasi obrnila glavo proti oknu. Njen oseminštiridesetletni sin Antonio je sedel na majhnem stolu v kotu in strmel vanjo.

Santa Maria, Madre di Dio, prega per noi peccatori, adesso e nell'ora della nostra morte.

Dvignila je roko, župnik je obmolknil.

Ne... nekaj bi vam ... nekaj ...
Približal se je in se sklonil k njej.
Recite ...
Mio figlio, moj sin Antonio ... Videla je, kako je trznil, ko je slišal svoje ime. *Valentina Caruso ...*
Valen...tina ...
Župnik se je zmedel.
Valentina Caruso?
Si ...
Spomnil se je deklice, daroval je mašo na njenem pogrebu.
Umrla je skupaj z otrokom pri porodu, sedem let nazaj, stara komaj trinajst ...
Andrea je pokimala.
Si ...
Pogled njenega sina je bil prikovan nanjo.
Signora Andrea, kaj mi želite povedati?
Antonio, moj sin ...
Antonio se je dvignil s stola.
Kaj ne vidite, da je konec z njo?! Zakaj jo mučite?!
Marco Messina je dvignil roko proti njemu. Nato je pogledal k umirajoči ženski.
Vse mi lahko poveste ... Andrejine oči naenkrat niso več videle, objela jo je popolna tema. *Signora Andrea?*
Napela se je in iz sebe spustila hripav glas, ki je z zadnjimi močmi spregovoril v imenu mrtvega dekleta.
Antonio ... moj Antonio jo je posilil.

I.

*New blood joins this Earth
And quickly he's subdued
Through constant pain disgrace
The young boy learns their rules
With time the child draws in
This whipping boy done wrong
Deprived of all his thoughts
The young man struggles on and on he's known
A vow unto his own
That never from this day
His will they'll take away*

(Metallica; Unforgiven)

Firence, Italija. 2023

V zraku je bilo čutiti znoj, prepotena telesa so se drgnila drugo ob drugo in bilo mu je slabo. *Pretty fucking good, huh? So we're all still having some fun here? We got some sweat going on out here, I fucking hope? We'd like to see some action going on! Who? Yeah, yeah, yeah, that's where we are, man. Don't forget it.*

V ušesih mu je bobnelo, utripajoče luči so bleščale, rdeča, zelena, spet rdeča, popačena in izmaličena slika realnosti je plesala v njegov pogled, v ustih se mu je nabirala slina, ki je ni bilo možno pogoltniti.

And, uh, you guys have been waiting for us, right? So, I'm glad you showed up to share this with us ... Alright, alright, alright, ok, one more thing, man, real quick, ok? This show right here, all these lights and all this stuff, man ... A lot of people work really hard to make this happen for you guys. And for us, every night. If you get together with me, and make a bunch of noise for the road crew ...

Množica je zabučala, v zrak se je dvignilo še več človeškega znoja.

Yeah, baby! Alright, thank you. Grazie. Let's have a good time tonight, man ... Thanks a lot!

Luči so zableščale, v topel jesenski večer so zarezali zvoki električnih kitar, bobni so začeli udarjati v pospešenem ritmu. Močno je počilo, barvne petarde so poletele z odra in se raztreščile na tisoče drobnih svetlobnih delcev. Z velikega zaslona so gledale modre

oči Jamesa Hetfielda, njegovi lasje so bili kratki in sivi, njegove roke v črni majici brez rokavov mišičaste in potetovirane. Prsti devetinpetdesetletnega moškega iz Kalifornije so drseli po strunah bele kitare in ustvarjali zvok, ki je osrečeval milijone ljudi po vsem svetu.

My mother was a witch, she was burned alive, thankless little bitch, for the tears I cried, take her down now, don't want to see her face, blistered and burned, can't hide my disgrace.

Nebo nad Firencami se je odprlo in na množico v Visarno Areni zlilo dež. Mio Aurelli, ki je stal sto metrov stran od odra in v roki držal plastični kozarec z viskijem, je postajal iz minute v minuto bolj moker. Skozi dežne kaplje, ki so mu drsele s čela, je videl obraz Roberta Trujilla, dvigoval se je nad večdesetisočglavo pošastjo, njegovi gibi so ga spominjali na kuščarjeve, s tremi prsti je brenkal po bas kitari, čez ramena so mu plesali lasje, spleteni v kite, Lars Ulrich, ki se je bleščal z ogromnega zaslona, pa je kot ponorel udarjal po bobnih. Dež je pršel, vodne kapljice so tekle po koži Jamesa Hetfielda in podivjana množica je kričala: *Papa Het!!!* Usta pevca ene največjih glasbenih skupin vseh časov so se odpirala in z velikih digitalnih kock, ki so visele nad odrom, v zrak spuščala besede težkega metala.

As I watched my mother die, I lost my head, revenge now I sought, to break with my bread, taking no chances, you came with me, I'll split you to the bone, help set you free. Am I evil? Yes, I am. Am I evil? I am man, yes I am.

Od evforije ponorela publika je kričala, Aurelli je v želodcu začutil dvigovanje valov, odprl je usta in viski je brizgnil po razmočenih tleh.

Ob enajstih zvečer so bile Firenze še vedno živahne. Restavracije v ozkih uličicah so bile polne turistov, ki so z užitkom jedli domače italijanske specialitete, glasno govorili in zlivali črno vino po grlih, medtem ko se je njihov smeh odbijal od sten in se kotalil ven na ulico.

Aurelli je sedel na zlizanem sedežu zdelanega punta, spredaj je sedel taksist, ki se je vsake toliko obrnil, da bi preveril, ali je pijani moški, ki sedi zadaj, še vedno pri zavesti. Aurelli je z napol priprtimi očmi strmел skozi umazano šipo avta. Kako se je znašel tukaj ... V svoji rodni deželi, v kateri ni bil že toliko let ... Stare hiše ob reki Arno, ki je tekla pod znamenitimi mostovi, so drsele v njegov opiti pogled. Tu, na teh tleh je živela njegova družina, od katere ni več nič ostalo ... Mama je odšla z ljubimcem, ko je imel petnajst let ... od takrat je ni več videl ... Trudil, trudil se je ... da bi jo našel, vendar je Azra za sabo zabrisala vse sledi, bilo je, kot bi se pogreznila v zemljo ... Njegov oče ... Giovanni Aurelli ... Pokončal ga je alkohol, jetra so mu dokončno odpovedala ... In njegovi sestri ... Mišel in Virđinija ... Umrli v prometni nesreči, avto je vozil popolnoma pijan Giovanni ... Tretja sestra, najmlajša ... Kje je Avionka? Že leto dni je ni videl ... Seveda, vrnila se je nazaj k tistemu kretenu ... Vse se je razkrojilo, vse ... V glavi mu je zašumelo, zvok je postajal moteč ... Stegnil je roko in

poskušal spustiti šipo, da bi se nadihal svežega zraka. Pritiskal je na gumb, vendar se ni nič zgodilo. Nato je povlekel za ročko spodaj, vlekel je in vlekel, še vedno nič. Taksist je pogledal v vzvratno ogledalo.

Lascia stare la finestra.

Zakaj naj pustim okno pri miru, o... odpreti ga hočem ...

Aurelli je ponovno začel pritiskati na gumb, moral je priti do zraka ... Prijel je za ročko in jo spet povlekel. Taksist se je obrnil.

Lascia la maniglia, je rekel z živčnim glasom. Rovinerai tutto.

Nič ne bom po...kvaril ... Sa...mo odprl bom o... okno ...

Aurelli je prijel za ročko na vratih in jo začel vleči.

Che cosa ti ho detto?! Lascia la maniglia!

Zakaj se tako dere? Aurelli je še enkrat povlekel za ročko, ko mu je v roki naenkrat ostal kos plastike z ročaja. Vse razpada ... Vrgel ga je na tla, se naslonil ob sedež in zaprl oči. On razpada ... Taksistov pogled je naenkrat postal divji.

Se ti dico di lasciare stare la maniglia, allora lasciala!

Bodi tiho, je zamrmral Aurelli. Stai zitto.

Moški je naenkrat obrnil volan, avto je zaneslo, Aurelli je odprl oči in videl, da je taksist zapeljal s ceste. Kaj se dogaja? Ugasnil je motor, odprl vrata in ves divji stopil ven. Aurelli ga je gledal skozi okno. Kaj bo zdaj naredil? Zadnja vrata so se odprla, moški ga je zagrabil za jakno in ga začel vleči iz taksija.

Esci dalla mia macchina, maledetto stronzo!

Pusti me ... je s pijanim glasom rekel Aurelli in ga poskušal odriniti.

Se je taksistu utrgalo?

Chi ti ha permesso di distruggere la maniglia della finestra?! Potegnil ga je iz taksija in ga vrgel na tla.
Cretino!

Nato je ves jezen sedel nazaj v avto, butnil z vrati in odpeljal kot kakšen norec. Svetloba ulične svetilke je začela utripati, slika, ki jo je Aurelli videl pred sabo, se je zamajala in ponovno mu je postalo slabo. S težavo se je dvignil na noge, nato pa se zazrl v luči, ki so se mu približevale s ceste.

Naenkrat je glasno zatrobilo, mimo je pridrvel športni avto in skozi odprto okno se je zaslišalo:
Imbecille!

Aurellijevi z alkoholom prepojeni možgani so s težavo poslali ukaz v noge, te so se nekaj trenutkov kasneje zdramile, se odmajale s ceste in stopile na pločnik.

Hotel Pitti Palace s štirimi zvezdicami je stal na levem bregu reke Arno, čisto blizu Ponta Vecchio, najznamenitejšega mosta v Firencah, kjer so prodajali nakit in so turisti z vsega sveta hodili gledat njegove pisane hiše z modrimi in zelenimi polkni in na njegovem srednjeveškem kamnu puščali korake v obliki nevidnih stopinj. Nebo je bilo temno, z izjemo nekaj zvezd, ki so bile po njem posute kot drobtinice, prenehalo je deževati in ura na zvoniku palače Vecchio je odbila polnoč. Leja Breznik je stala ob oknu hotelske sobe in iz tretjega nadstropja gledala v Arnolfov stolp,

ki se je nad strehami hiš dvigoval skupaj z Giottovim ob katedrali svete Marije del Fiore. Pomislila je, da sta videti kot ona, neskončno osamljena v tej temni noči. Zaprla je oči. Nato se je odmaknila od okna in legla v prazno zakonsko posteljo. Je res minilo že leto od tistega poznojesenskega večera, ko se je povsem nepričakovano pojavil na njenih vratih? Vzela ga je v naročje in se mu odprla, ga sprejela vsakič, ko jo je potreboval, pa vendar ... Kako je možno, da mu kot psihiatrinja v vsem tem času ni mogla zlesti pod kožo? Bil je povlečen vase, bilo je, kot bi okoli sebe zgradil zid, do nje je bil ljubeč in pozoren, pa vendar odmaknjen in na neki način celo hladen, njegovo vedenje pa iz dneva v dan bolj avtodestruktivno. Veselila se je izleta v Firenze, mislila je, da bosta v starodavnem mestu ponovno obudila strast, zdaj pa ji je postalo žal, da ga je prepričala, naj jo vzame s sabo, kajti zanimala ga nista ne ona ne Firenze, sem je prišel le zato, ker je imela Metallica tukaj koncert. Ni želel hoditi po srednjeveških trgih in gledati mojstrov in Michelangela in Bandinellija, ni ga zanimal Cellinijev Perzej, ki je Meduzi odsekal glavo in jo dvignil na ogled vsem sprehajalcem Piazza della Signoria, stopiti ni želel ne v Uffizi, prav tako ga ni vleklo v renesančne, baročne in gotske cerkve, kar se ji je zdelo čudno, saj je poznala njegovo ljubezen do zgodovine, in če je obstajalo mesto, ki je bilo kot galerija na odprtem, so bile to Firenze. Kamorkoli si pogledal, je skozi stoletja star kamen dihala zgodovina in renesančni botri, družina Medici, so poskrbeli, da nihče od obiskovalcev ni ostal ravnodušen. Razen

Mia, ki je pokazal nekoliko pristnega veselja le na večerji v neki restavraciji, ko je odkril, da imajo v prostoru zadaj postavljen delujoč avtomat za poker.

Naenkrat je zaslišala ropotanje pred vrati, hitro je vstala iz postelje in odšla na hodnik, ko je v prostor stopil Aurelli. Smrdel je po žgani pijači in cigaretnem dimu, bil je bled, njegova jakna je bila premočena. Leja je prižgala luč in videla, da so njegove oči krvavo rdeče, njegove hlače umazane od zemlje in njegove allstarke povsem blatne.

Mio ... Kaj se je zgodilo?

Nekaj je zamomljal in odšel v kopalnico. Na pol prelomljeni mesec se je prikazal izza oblaka in Leji se je zazdelo, da stoji na poti, ki vodi samo še navzdol.

Sanjal je Jamesa Hetfielda, bila sta pri njem v garaži, James je popravljaval motor starega buicka skylarck iz leta tisoč devetsto triinpetdeset, govoril je o občutku zapuščenosti in abstinenci od alkohola; Aurelli je gledal v kitare, ki so visele na stenah, in v kavbojski klobuk, ki ga je imel Hetfield na glavi.

That's so crazy, man. The power of the mind ... it's so strong ... I understand, you're stripped to the bone and it hurts ... But it can change, you can change ... I'm on your side, man.

Aurelli se je obrnil na postelji, njegova koža je bila vroča in prepotena. Skozi možgane so mu drveli prizori, v katerih se je pojavljal obraz njegove bivše žene Viole, slišal je njen smeh in videl je obraz njunega sina. James Hetfield je dvignil glavo iznad motorja

buicka, pogledal v Aurellija in naenkrat so verzi zleteli iz njegovih ust kot metulji.

*I am the priest that feeds the beast, I am the blood,
I am release, come make me pure, bleed me a cure ...
I'm bleeding me ...*

Aurelli je začutil, kako mu je srce začelo glasno bítí, usta so se mu izsušila in odprl je oči. Skozi okno je videl temno nebo in delček lune, ki je visela nad Firencami, in za trenutek je pomislil, da na postelji poleg njega leži Viola. Leja se je premaknila, položila roko čez njegovo in realnost ga je ponovno stisnila v jekleni objem.

Sonce je pogledalo skozi okno in osvetlilo sobo hotela Pitti Palace, vonj po sveži kavi je dregnil v Aurellijeve nosnice. Odprl je oči. Na majhni mizi je stal pladenj s pecivom, poleg sta bili dve skodelici s kavo. Leja je stala ob omari, z obešalnika je snela srajco, jo zložila in spravila v kovček, ki je ležal odprt na tleh.

Ej ... je rekel Aurelli in se nasmehnil.

Leja se ni obrnila, s police je vzela pulover in nekaj majic, se sklonila in jih položila v kovček. Nato se je dvignila, njuna pogleda sta se ujela.

Zakaj si sploh z mano?

Aurelli je presenečeno dvignil obrvi.

Ker si nepredvidljiva in me včasih presenetiš s kakšnim vprašanjem, ki ga ne pričakujem?

Leja je bila tiho, njen pogled je bil videti utrujen.

Zakaj si z mano, Mio? Povej mi.

Poteze na njegovem obrazu so se zresnile, za trenutek je zaprl oči in jih nato ponovno odprl.

Zato, da nisem sam, Leja.

Po zraku je zaplavala tišina. Strmela je v moškega pred sabo, kratki temni lasje ob robu glave so mu siveli, barva njegove kože je bila kljub manjši bledici sveža, njegovo telo zaenkrat še v dobri formi. Želela je nekaj reči, vendar je bilo njeno grlo čisto suho. Ponoči je sedela na postelji in ga gledala, kako se poten premetava. Pred letom dni je prišel k njej in ji povedal, da ga je Viola zapustila, bil je iskren in ona se je odločila, da ga bo sprejela. Vedela je, da trpi, a vseeno ... Kaj je mislila, da se bo zgodilo ...? Aurellijeve rjave oči so gledale vanjo, v njih se je zrcalil drobec bolečine, vendar ni bila povsem prepričana, ali zato, ker mu je hudo, ali zaradi mačka, ki ga je po včerajšnjem opijanju zagotovo imel. Vstal je s postelje, šel do okna in ga odprl. Vdihnil je svež jesenski zrak in spustil pogled na okroglo streho katedrale svete Marije del Fiore. Firence so bile zbujene, z ulice spodaj je bilo slišati živahne glasove ljudi, reka pod mostom Vecchio se je bleščala v jutranjem soncu. Na sebi je čutil Lejin pogled. Ni se želel pogovarjati z njo, vsaj ne zdaj, sploh pa ne o njunem odnosu, ni se počutil najbolje, kar je bila posledica prejšnjega večera, ki se je prevesil na stran popolne megle ... Obrnil se je.

Greva k Ginotu?

Leja je naenkrat pred sabo zagledala mamin obraz, stara je bila osem let, držala jo je za roko, medtem ko sta hodili po ulici. Snežilo je, oblečen je imela rdeč plašček in pisane gumijaste škornje. Mamini koraki so bili dolgi in hitri, trudila se je, da bi jo dohitela, ko sta se naenkrat ustavili pri vratih stare meščanske

hiše. Mama je pritisnila na enega izmed zvoncev in iz domofona se je zaslišal ženski glas.

Ja? Kdo je?

Leja je dvignila glavo in pogledala v nebo, snežinke so plesale po mrzlem zimskem zraku.

Povejte svojemu možu, da ga spodaj čaka ljubica. Tista, ki ji je obljubil, da se bo poročil z njo, takoj ko se loči od svoje žene.

Leja se je spomnila tišine. Obe z mamó je ovila v nežno membrano in ju stisnila v svoj hladni objem. Naenkrat so se velika vrata odprla, pred njima je stala starejša ženska z očali. Ko je videla, koliko je njena mama mlajša od nje, je presenečeno odprla usta. Leji se je zasmilila, tako pretresena se je zdela, samo stala je med tistimi vrati in strmela v njeno mamó. Kot bi jo bolečina povsem ohromila. Biti druga ženska. Ženska v drugi vrsti, druga violina.

Leja? Aurelli jo je gledal, na njegovem obrazu je bil ponovno tisti igrivi nasmešek, zaradi katerega se je zaljubila vanj že prvič, ko ga je videla, zunaj je snežilo, bil je mrzel zimski dan, ko je prišel na psihiatrično kliniko in jo spraševal po kartoteki Marjana Hinksa, ki se je zdravil pri njej. *Greva do Ginota?*

Gledala je v njegove rjave oči, v njih je ponovno svetila iskra. V resnici ni želela k Ginu, v resnici se je želela čim prej vrniti v Ljubljano in biti sama.

Pokimala je in rekla: *Ja, pejva.*

Na ozki ulici, Vii d'Guicciardini, je stala majhna pekarna *Gino's bakery*, kot je pisalo nad izložbo, v kateri so bile razstavljene pisane slaščice. Aurelli in

Leja sta vstopila v ozek prostor, ki je imel na eni strani vitrino, pod katero so ležali sveži pekovski izdelki, na drugi strani je bila ozka steklena polica, kamor si lahko odložil pecivo in kavo. Za blagajno je stal lastnik pekarnice Gino, ki se je nasmehnil, ko sta stopila v prostor.

Buongiorno.

Buongiorno, Gino, come va? je rekel Aurelli in pogledal v cannolije, sicilijansko specialiteto iz krhkega testa v obliki rolce, ki je bila napolnjena s sladko rikoto in posuta s pistacijami.

Bene, bene, je odvrnil starejši moški s sivimi lasmi in črnim predpasnikom, na katerem je pisalo *Gino's bakery. Imate radi cannolije?* je vprašal, ko je videl, v kaj Aurelli gleda.

Aurelli se je nasmehnil.

Ma sì, certo ...

Nato se je obrnil k Leji.

Leave the gun, take the cannoli ...

Leja je presenečeno dvignila obrvi.

Kaj?

Lastnik pekarnice se je zasmejal.

Padrino, Clemenza.

Aurelli je pokimal.

Sì, Padrino. Godfather.

Nato je znova pogledal Lejo.

Se spomniš filma Boter, ko Clemenza najame Rocca, da ubije Paulija?

Leja je odkimala.

Ne, vse sem pozabila.

Preden sedeta v avto, Clemenzova žena naroči možu, naj ne pozabi prinesti cannolijev. Clemenza kupi cannolije, in ko Rocco kasneje v avtu likvidira Paulija, mu Clemenza reče: Leave the gun, take the cannoli. Aurelli je bil videti dobre volje, njegov obraz je bil razpotegnjen v nasmehu. Don't mess with family and don't mess with cannolis.

Leji so se okrog oči zarisale smejalne gubice. Spomnila se je, kako je v hotelski sobi v majhnem hladilniku pod pisalno mizo našel dve steklenički kokakole in se ju razveselil kot majhen otrok.

Due cannoli al pistacchio, per favore, je rekel Aurelli, se obrnil k Leji in ji pomežiknil.

Hodila sta po cesti in jedla sicilijansko sladico. Leja je pomislila, kako lepo bi lahko bilo, če bi bilo vedno vse tako preprosto. Kot njun sprehod čez most Vecchio, kot gledanje izložb z nakitom, kot toplo sonce, ki je sijalo z neba in ju grelo. Ko je Aurelli opazil, da misli vreči v smetnjak nekaj malega, kar je še ostalo od cannolija, se je obrnil k njej.

Ne ne, Leja, to pa ne ... Cannoli je treba pojesti do konca. Tentativo, potrudi se. Nato se je nasmehnil. Ali pa daj meni.

Firence so dišale po pozni jeseni in zrak je bil naenkrat poln upanja.

Trbovlje, Slovenija. 2023

Rudarsko mesto iz trinajstega stoletja, znano po kakovostnem premogu in delovnih ljudeh, se je bleščalo v soncu. Reka Trboveljščica, ki je bila ponavadi umazano zelene barve, se je ta dan posvetlila, njena gladina se je odela v živahnejši odtenek zelene in najvišji dimnik v Evropi, mimo katerega je tekla, tristo šestdeset metrov visok betonski objekt nekdanje termoelektrarne, se je dvigoval v nebo kot ponosni osamelec sredi goratih planjav. Na enem izmed hribov, ki so obdajali kraj, je stala Splošna bolnišnica Trbovlje, ki je imela tudi kirurški oddelek. Pod napisom BOLNICA nad vhodom je bil postavljen bel kip matere z otrokom, pred katerim je pravkar parkiralo reševalno vozilo. Zadnja vrata so se odprla in bolničarji so iz njega na nosilih odnesli nezavestnega moškega, čigar telo je bilo ena sama odprta rana, videti je bilo, kot bi nekdo z njega povlekel kožo. Mario Hočevar, splošni kirurg in specialist travmatologije, se je v svoji osemnajstletni karieri nagledal vsega mogočega, vendar česa takega še ni videl. Vedel je, da se bo moral odločiti hitro in odločil je, da bi bil prevoz bolnika v večjo bolnišnico preveč tvegan, saj moški v takem stanju poti ne bi preživel. Kako lahko človek človeku naredi kaj takega? Doktor Hočevar je odgnal misel na to, kajti moral je ostati miren in predvsem zbran. Pohitel je proti operacijski sobi in upal, da bo kos nalogi, ki ga čaka.

Cvetličarna na Ulici 1. junija je bila zaprta. Starejša gospa s krzveno kučmo na glavi in pomerančem v naročju se je približala šipi. Psa je odložila na tla, nato pa prislonila roke v rokavicah ob steklo in pogledala v prostor. Vse je bilo videti kot ponavadi, rože so stale v širokih vazah, venci so bili zloženi na desni strani pulta in tudi srebrna skledica, iz katere je običajno pil njen Beni, je bila napolnjena z vodo. Jelka Smrekar je šla ponovno do vrat in prijela za kljuko. Slišala je zvonček na drugi strani, vendar ni bilo nikogar, ki bi prišel in ji odprl. Kupiti je nameravala nove vrtnice, saj so tiste, ki jih je nabavila prejšnji teden, že nekoliko ovenele in jih je bilo treba zamenjati. Skoraj dvajset let je hodila v to cvetličarno in niti enkrat se ni zgodilo, da bi bila zaprta sredi delovnika. Čudno, vse skupaj je bilo čudno. Matej Mazej je bil odgovoren moški, ki si ne bi dovolil vzeti dopusta kar takole sredi tedna, je pomislila, izjemno lepo je skrbel za svoje stranke in ... Naenkrat jo je prešinilo. Ja, seveda, le kako se ni spomnila že prej ... revež je najbrž zbolel. Jelka Smrekar se je obrnila in pogledala v majhnega psa, ki ga je imela na vrvici.

Ni Matejčka, ni, je rekla z glasom, kakršnega odrasli včasih uporabijo, kadar govorijo z otrokom. Sklonila se je in s tal v naročje vzela rjavega pomeranca, ki je ravnokar naredil lužico sredi pločnika. *Pridi, Beni, greva domov.*

V sobi za okrevanje Splošne bolnišnice Trbovlje je ležal neznan moški. Telo je imel povezano z belimi povoji, skozi odprtine so se videli le njegova usta in

zaprte oči. Medicinsko sestro, ki mu je preko infuzije dala močan protibolečinski koktejl, je spominjal na mumijo, v kakršno se je za noč čarovnic oblekel njen osemletni sin. Ubogi revež, je pomislila, kako zelo zelo ga mora boleti. Spomnila se je mame, ki ji je večkrat govorila: *Nedeljka, svet je opasno mesto za život*, ona pa je vedno le zamahnila z roko. Sklonila se je in popravila vzglavnik, ko je možki odprl oči in zakašljaj. Nekaj znanega se ji je splazilo v spomin, vonj po rožah je zavel skozi njene možgane. Gledala je v bolnika na postelji in naenkrat dojela, kdo je neznanec, ki se skriva pod povoji.

Sadinja vas pri Ljubljani, Slovenija. 2023

Jutro je bilo megleno. Nad kamnolomom se je dvigoval gost oblak in zakrival pogled na staro hišo, ki je stala ob makadamski poti. Skozi pršeč dež se je videla neometana fasada, pod njo so zevale rdeče opeke, okno, ki je gledalo na cesto, je bilo umazano. Od daleč se je slišal zvok brnečega motorja, ki je hrupno rezal v zrak in se dvigoval nad krošnje dreves. Iz megle se je prikazala modra aprilija, ki je vozila po mokri cesti, nato pa se po nekaj metrih ustavila. Noge v nizkih supergah so se dotaknile tal, motor je prenehal hrumeti. Mladenič je sestopil s skuterja, si snel čelado in se namenil proti hiši. Z ramo se je naslonil ob masivna lesena vrata in jih porinil, da so se odprla. Notranjost prostora je bila temna, skozi z lesom zabita okna so prihajali blede prameni svetlobe, stene so bile vlažne in smrdelo je po urinu. Vseeno je imel tukaj mir. Tu ni bilo Zdenke Vrhovec, ki je ob vsaki najmanjši stvari, ki se ji je zazdela sumljiva, tekla tožarit njegovim staršem. Odkar se je z motorjem zaletel v njeno ograjo in razbil prekletega vrtnega palčka, ki je stal na njej, je gledala nanj s sokoljim očesom in samo čakala na priložnost, da ga zatoži. Paziti je moral, da ga nihče ne vidi, kajti če bi oče izvedel, kaj počne, bi ga na mrtvo pretepel, nato pa ga, kljub temu da bi mama jokala, vrgel na cesto.

Sedemnajstletni Matic Remškar je z vajenim korakom stopil k umazanemu kavču in sedel nanj. Blago je bilo črno in naluknjano od cigaret, kajti vsakič, ko si je zarinil iglo v žilo in mu je v možganih zašumelo, ko se je topla voda začela zlivati po njem in ga greti od znotraj kot prijetna uspavanka, mu je roka, v kateri je držal prižgano cigareto, omahnila in oči so se mu zaprle. Moral je biti pozoren, kajti enkrat se je že zgodilo, da je zaspal, blago na kavču je zagorelo in malo je manjkalo, pa bi mu ogenj opeknel kožo. Slekel je bundo, nato se je sklonil in izpod kavča povlekel pribor: plastično injekcijo, ukrivljeno žlico in škatlico s citronko. Iz žepa je izvlekel v plastiko zavito iglo, jo vzel iz embalaže in jo namestil na injekcijo. Ven je potegnil celofan, ga razgrnil in drogo stresel na žlico. Prižgal je vžigalnik, ogenj je začel oblizovati kovino. Nato si je zavihal rokav majice in nekajkrat stisnil pest. Čisto se je spotil od samega pričakovanja, mišica pod rebri mu je od vznemirjenja glasno utripala. Naenkrat mu je nekaj kapnilo na čelo. S hrbtno stranjo dlani si je obrisal kožo in pogledal, kaj je na njej. Majhen madež se je vlekel vzdolž njegove roke, nagnil je glavo in pogledal v strop. Ponovno je kapnilo, tokrat na njegovo lice. Z majico si je obrisal obraz, svetla tkanina je postala umazana od nečesa temnega. Postajal je živčen, zadel se bo, vseeno se bo najprej zadel, šele potem bo šel pogledat, kaj se dogaja. Našel je del žile, kamor je porinil iglo in z njo predril kožo. V trenutku se je ekstaza prelila v njegov krvni obtok, usta so se mu odprla, naslonil se je ob kavč in odneslo ga je

v veselje. Dihanje se mu je upočasnilo, zaprl je oči. Zunaj je zagrmelo, veter je dvignil listje s tal, začelo je deževati. S stropa je vse bolj kapljalo, obraz zadetega najstnika je postajal krvav.